

своє відображення у заходах регіональної політики розвитку ринку медичних послуг.

Використані джерела

1. Національна стратегія реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015-2020 років. URL:<http://moz.gov.ua>.
2. Бобришева О. В. Ефективний розвиток та функціонування ринку медичних послуг в умовах глобалізації економіки та інтеграційних процесів в охороні здоров'я. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія "Економіка"*. 2014. Вип. 8-2. С. 12-18.

Худан Роман

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Скочиляс С.М.)

НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Світова практика трансформації економіки країн у ринкову показує, що типовим для неї є нерівномірність розвитку, коливання обсягів виробництва та споживання, а також виникнення кризових явищ у різних сферах та галузях національної економіки.

Криза у сфері охорони здоров'я України – це реалії сьогодення. Діяльність вітчизняних закладів охорони здоров'я здійснюється в умовах глибокої тривалої системної кризи, основними причинами якої стали: негативні наслідки краху радянської моделі системи охорони здоров'я, проблеми кадрового забезпечення діяльності сучасних медичних закладів, диспропорції у фінансово-організаційній структурі системи охорони здоров'я, структурні зміни фармацевтичного сектору національної економіки тощо.

Процес виведення вітчизняних закладів охорони здоров'я з кризового стану має відбуватися не хаотично, безсистемно, він має бути належним чином організований та скоординований. Розуміння цих аксіоматичних істин обумовлює доцільність визначення основних документів, що повинні розроблятися в процесі антикризового

управління.

На загальнодержавному рівні необхідно розробити та затвердити комплексну державну антикризову стратегію, яка повинна включати в себе рекомендації щодо виходу із кризи всіх сфер і галузей економіки, в тому числі і галузі охорони здоров'я. Головною метою державного антикризового управління галуззю охорони здоров'я повинні стати: удосконалення організації фінансування галузі, підвищення якості та ефективності медичної допомоги, збереження та поліпшення здоров'я населення.

Поряд із затвердженням рекомендованої стратегії, кожен заклад охорони здоров'я повинен розробити власну антикризову програму та план антикризових заходів.

Антикризова програма – це спеціальним чином підготовлений внутрішній документ, у якому систематизовано викладається перелік основних заходів, які планується здійснити для виведення закладу охорони здоров'я з кризи.

Антикризова програма має розроблятися на підставі комплексної діагностики закладу охорони здоров'я, прогнозування кризових ситуацій та наслідків від їх виникнення, оцінки можливостей щодо локалізації кризи.

Внутрішня структура антикризової програми не потребує формалізації (чіткого та однозначного визначення окремих розділів), оскільки вона визначається стадією кризи та суттю заходів, що включаються до її складу.

План антикризових заходів повинен розроблятися на підставі антикризової програми й бути формою її конкретизації та трансформації. План антикризових заходів має містити перелік конкретних заходів, які передбачається здійснити, терміни початку та закінчення, необхідні ресурси (кошти) та очікуваний результат від їх реалізації, а також визначати відповідальну особу та виконавців.

Антикризова програма та план антикризових заходів мають задовольняти такі вимоги: забезпечувати комплексне вирішення питань соціального, економічного та екологічного оздоровлення та

відновлення закладу охорони здоров'я; бути підпорядкованими стратегічним інтересам закладу охорони здоров'я і привабливими для держави, керівництва, працівників закладу охорони здоров'я; бути привабливими для зовнішніх контрагентів та забезпечувати залучення зовнішніх коштів, необхідних для їх здійснення; встановлювати цілі, які кількісно вимірюються та можуть контролюватися; містити рішення, що усувають існуючі проблеми і загрозу для розвитку закладу охорони здоров'я; конкретизувати завдання в розрізі структурних елементів закладу охорони здоров'я; передбачати змістовні (кількісні та якісні) наслідки запропонованих заходів, можливі терміни їх отримання.

Проблема розробки антикризової програми розвитку закладу охорони здоров'я, тобто визначення антикризових заходів, які необхідно здійснити, належить до слабкоструктурованих або неструктурованих проблем прийняття рішень. Унікальність та нестандартність формування антикризової програми обумовлена тим, що реально існує досить широкий діапазон альтернатив, які являють собою складний об'єкт оцінювання. Прийняття рішення відбувається в умовах інформаційної невизначеності та високої ризикованості, багатоаспектності ресурсного забезпечення та наслідків реалізації окремих рішень, зростаючого динамізму навколишнього середовища, збільшення взаємопов'язаності окремих заходів. Водночас при виборі антикризових заходів виникає проблема знаходження найбільш доцільних рішень із врахуванням різнорідних післядій (наслідків), які мають окремі антикризові заходи, що не можуть бути зведені до єдиного показника (скаляра). Отже, йдеться про багатокритеріальний вибір альтернатив.

Але незважаючи на зазначені труднощі, розробка та впровадження пропонованих документів дозволить подолати системну кризу, в якій перебуває вітчизняна галузь охорони здоров'я в цілому та окремі медичні установи зокрема.

Використані джерела

1. Аль Ширафі Мохаммед Авад. Антикризове управління розвитком у сфері охорони здоров'я. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата

економічних наук (доктора філософії) за спеціальністю 08.00.03 – економіка та управління національним господарством. Полтавська державна аграрна академія Міністерства освіти і науки України, Полтава, 2018. 246 с. URL: <http://dspace.pdaa.edu.ua:8080/bitstream/123456789/4542/1/dysertaciya-avad.pdf>

Цімбота Оксана

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Жуковська А.Ю.)

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ В ЗАКЛАДІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Завершення п'ятого технологічного укладу і початок четвертої промислової революції прискорюють темпи розвитку науково-технічного прогресу (НТП), ініціюють революційні зміни в усіх галузях людської діяльності, в тому числі і у сфері охорони здоров'я. Практика лідерів економічного зростання різних рівнів узагальнення (держави, галузі, окремої організації тощо) свідчить, що їх успіх значною мірою забезпечується цілеспрямованим управлінням продукуванням і використанням актуальних знань. Наявність ефективної системи управління знаннями стає одним з головних факторів оперативної адаптації до змін умов господарювання, програмування цих змін, забезпечення високої конкурентоспроможності і стійкого розвитку на національному і міжнародних ринках.

В наш час в літературі представлені різноманітні визначення поняття «управління знаннями». Основні з них зводяться до наступного.

Управління знаннями – це формальний процес, який складається з оцінювання організаційних процедур, людей і технологій та створення системи, що використовує взаємозв'язок між цими компонентами з метою надання потрібної інформації потрібним людям у потрібний час для підвищення продуктивності.

Управління знаннями є процесом, за допомогою якого